

РЕШЕНИЕ

№ 894

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично заседание на
двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Вladoва Боботилова
като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело №
20211100902217 по описа за 2021 година

Производството се води по реда на чл. 365 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 27428/16.11.2021 г., подадена от „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****, представлявано от синдика – А.К., срещу „А.Т.“ ЕООД, ЕИК *****

Предявени за разглеждане при условията на кумулативно обективно съединяване са осъдителни иски, както следва:

1./ иск с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ за заплашване на сумата от общо 89 757,02 лв., представляваща сбор от незаплатена продажна цена за доставени количества електрическа енергия за периода от 01.07.2017 г. до 01.12.2017 г. въз основа на сключен комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен клиент № F E 3001934/16.03.2015 г., изменен с допълнително споразумение 18.03.2016 г. и допълнително споразумение от 22.04.2016 г., и издадени за осъществяване на доставките шест фактури, както следва: фактура № 1000090568/31.07.2017 г. (на стойност от 32 880,98 лв. и неизплатен остатък по нея 4 400,50 лв.), фактура № 1000095258/31.08.2017 г. (на стойност 22 201,38 лв.), фактура № 1000099781/30.09.2017 г. (на стойност 25 640,21 лв.), фактура № 1000105250/31.10.2017 г. (на стойност от 19 473,07 лв.), фактура № 1000120901/30.11.2017 г. (на стойност от 17 461,94 лв.) и фактура № 1000127230/31.12.2017 г. (на стойност от 579,92 лв.), ведно със законната лихва върху вземането, считано от 16.11.2021 г. – датата на предявяване на исковата молба – до окончателното му погасяване, и

2./ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от общо 24 811,50 лв., представляваща обезщетение за забава в срочното изпълнение на главния дълг за периода от 01.11.2017 г. до 15.11.2021 г.

В исковата молба се твърди, че ищецът с решение от 14.09.2018 г. постановено от Софийски градски съд е бил обявен в несъстоятелност, като за синдик е назначен – А.К.. Сочи, че между него и ответното дружество е бил сключен комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен клиент № FE

3001934/16.03.2015 г., като според чл. 1, ал. 1 от същия в качеството му на продавач „Ф.Е.“ ООД е поел задължение към „А.Т.“ ЕООД да му продава активна нетна ел. енергия, а така също на основание чл. 1, ал. 2 да извършва услугите „Отговорност за балансиране“ и „Прогнозиране на потреблението“. Съответно в качеството му на купувач по този договор „А.Т.“ ЕООД се е обвързало да заплаща на продавача възнаграждение в размер на 84,15 лв. на МВтч за доставените и отчетени количества ел. енергия. Допълва се, че с подписаните на 18.03.2016 г. и 22.04.2016 г. споразумение 1 и 2 страните са внесли промени в учреденото помежду им продажбено правоотношение, като са предвидили, че цената, която купувача ще заплаща на продавача за един МВтч ще възлиза на сумата от 87,50 лв., както и, че купувачът следва да заплаща на продавача дължимите суми по издадените фактури в срок до 60 дни, считано от датата на която е била изпратена от търговеца на клиента. Във връзка с надлежно осъществени от „Ф.Е.“ ООД в полза на „А.Т.“ ЕООД доставки на количества ел. енергия от продавача се поддържа да са били издадени шест броя фактури, както следва : фактура № 1000090568/31.07.2017 г. /на стойност от 32 880,98 лв. и незаплатен остатък по нея 4400,50 лв./ отнасяща се за доставки през м.юли 2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г. /на стойност от 22 201,38 лв./ отнасяща се за доставки през м. август 2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г. /на стойност от 25 640,21 лв./ отнасяща се за доставки през м. септември 2017 г., фактура № 10000105250/31.10.2017 г. /на стойност от 19 473,07 лв./ отнасяща се за доставки през м. октомври 2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. /на стойност от 17 461,94 лв./ отнасяща се за доставки през м. ноември 2017 г., както и фактура № 1000127230/31.12.2017 г. /на стойност от 579,92 лв./ отнасяща се за доставки през м.декември 2017 г. Страните били договорили, че плащането на фактурираните суми трябвало да се осъществи в срок не по-дълъг от 60 дни, считано от момента на изпращане на фактурата от търговеца на клиента. Изложени са твърдения за началния и краен момент на възприетия срок за плащане по всяка издадена фактура, като се поддържа, че тези срокове не били спазени от ответното дружество, и съответно към момента на депозиране на ИМ плащане в полза на ищеца относно така фактурираните суми за цена на доставени количества ел. енергия не било предприето от страна на клиента – „А.Т.“ ЕООД. Позовавайки се на тези закъснения ищецът заявява, че е станал кредитор и на вземания за обезщетения за забава, чиито размери следва да се формират при приложение правилото на чл. 86, ал. 1 ЗЗД /законната лихва начислена върху забавеното главно вземане за съответния период на допуснато просрочване/. От ищеца се прави уточнението, че течащите давностни срокове по отношение на заявените за присъждане от него вземания трябва да се възприемат за спрени в периода от 29.10.2020 г. /когато пред АС при БТПП от негова страна срещу ответника е било инициирано производство за присъждане на същите вземания/ до момента на прекратяване на арбитражното производство образувано пред АС при БТПП. Пояснява се, че съгласно договор за цесия 01.12.2017 г. „Ф.Е.“ ООД се е разпоредило прехвърляйки свои вземания към „А.Т.“ ЕООД в т.ч. и тези произтичащи от договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен клиент № FE 3001934/16.03.2015 г. и споразумения към него, за които са издадени описаните по-горе в изложението шест броя фактури. Този договор обаче бил атакуван от синдика на „Ф.Е.“ ООД по реда на чл. 135, ал. 1 ЗЗД и с решение от 04.03.2021 г. на СГС, ТО, VI-18 бил обявен за относително недействителен спрямо кредиторите на длъжника-ищец „Ф.Е.“ ООД, като към момента на депозиране на ИМ това решение не било добило стабилитет. Настоява се за присъждане на сторените в производството разноски от ищеца, в т.ч. за заплатен адвокатски хонорар.

На 06.12.2021 г. по делото е постъпил писмен отговор по чл. 367 ГПК от ответното дружество – „А.Т.“ ЕООД, чрез пълномощникът му – адвокат Д.. В него е посочено, че

ИМ е нередовна, съответно предявените посредством нея искове са неоснователни. Поддържа се, че още през 2017 г. с договор за цесия „Ф.Е.“ ООД е прехвърлило на „Н.Е.С.“ ЕООД вземанията си към „А.Т.“ ЕООД произтичащи от договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен клиент № FE 3001934/16.03.2015 г. и споразумения към него, за които са издадени описаните в ИМ шест броя фактури. На 11.12.2017 г. било спазено и изискването за писмено уведомяване по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, като „Ф.Е.“ ООД съобщил на „А.Т.“ ЕООД, че е прехвърлил вземанията си към него в полза на трето лице. Следователно „Ф.Е.“ ООД е изгубило качеството си на кредитор спрямо ответника относно заявените за присъждане парични вземания, което обуславя неоснователност на предявените за разглеждане осъдителни искове за заплащане на цена на ел. енергия и обезщетение за забава в плащането на тази цена. В допълнение е изтъкнато и това, че между новия кредитор придобил вземанията - „Н.Е.С.“ ЕООД и длъжника - „А.Т.“ ЕООД на 17.04.2018 г. било сключено споразумение за разсрочване плащането на дълга, като в него били уредени ред, начин и условия за плащане задълженията по цитираните в ИМ фактури. Впоследствие съобразявайки се с настъпилата субективна промяна на кредитора на вземанията по тези фактури „А.Т.“ ЕООД било изпълнило надлежно чрез плащане на сумата от 89 147,10 лв. в периода от 11.05.2018 г. до 20.06.2019 г. в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД паричните си задължения за цена на доставена ел. енергия фактурирана в цитираните в ИМ фактури. Тоест налице е валидно осъществено от длъжника „А.Т.“ ЕООД погашение на задълженията му произтичащи от основанието поддържано от ищеца, предвид което на основание чл. 75, ал. 2 ЗЗД не следва да бъде държано отговорно за заплащане на същите суми към „Ф.Е.“ ООД. Извън това от ответника се прави позоваване, че в паралелно течащ процес по т.д. 1828/2018 г. на СГС, ТО, VI-18 с-в „Ф.Е.“ ООД вече е заявило претенции за присъждане на същите суми към „Н.Е.С.“ ЕООД и осъдителните му искове са уважени. Това означава, че при ново присъждане на тези суми по искове насочени към „А.Т.“ ЕООД ищецът би се обогатил неоснователно за сметка на ответника, който вече веднъж е платил на „Н.Е.С.“ ЕООД. На последно място ответното дружество противопоставя в условията на евентуалност възражение, че вземанията за заплащане на цена на ел. енергия, които ищецът търси от него са погасени по давност, защото с огледът видът им е приложима давността уредена в чл. 111, буква „в“ ЗЗД. Аргумент за обратното не можел да бъде изведен от доводите на ищеца за спиране на давността по реда на чл. 115, буква „ж“ ЗЗД. Настоява се за присъждане на реализираните от ответника разноски за защитата му по делото, в т.ч. и адвокатски хонорар.

След надлежно връчен препис от отговора на ИМ на дружеството-ищец същото в срок на 08.02.2022 г. е депозирало допълнителна искова молба по делото. „Ф.Е.“ ООД продължава да твърди, че има качеството на активно легитимирана страна по материалното правоотношение създадено през 2017 г. с „А.Т.“ ЕООД и че последното се явява негов неизправен длъжник за вземанията упоменати в ИМ, като дължи плащането им. Отбелязва се, че договорът за цесия противопоставян от ответника е обявен за недействителен по надлежния ред спрямо кредиторите на масата на несъстоятелността сформирани при ищеца. Освен това неоснователно било възражението на ответника, че успешно е погасило чрез плащане задълженията си по цитираните в ИМ фактури с оглед изпълнение по спогодба за разсрочено плащане на дълг от 17.05.2018 г., за което съглашение се сочи, че е съставено изключително за целите на настоящия процес и е с недостоверна дата. С недостоверна дата се поддържа да е и договора за цесия от 01.12.2017 г. Успоредно с това, считано от 19.12.2017 г. под формата на предварителна обезпечителна мярка спрямо „Ф.Е.“ ООД е допуснато назначаването на временен синдик, като това обстоятелство е вписано в ТР по партидата на дружеството и следва да се счита за известно на „А.Т.“ ЕООД и „Н.Е.С.“

ЕООД. На основание чл. 635, ал. 1 ТЗ без съгласието на синдика „Ф.Е.“ ООД не е могло да извършва разпоредителни сделки в т.ч. и прехвърляния на вземания без да получи разрешението на синдика. При това положение, както сключването на спогодбата, така и евентуално извършените плащания от ответника в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД са били недобросъвестни. На последно място ищецът определя за неоснователно въведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност по отношение на предявените за присъждане парични вземания.

В срока по чл. 373 ГПК от ответника – „А.Т.“ ЕООД, чрез пълномощника му адвокат – Д. е депозиран допълнителен отговор, като с него изцяло се поддържат възражения направени с първоначалния отговор. Ищецът не разполагал с активна легитимация на кредитор по посочените за присъждане вземания, защото същите били прехвърлени от него на трето лице – „Н.Е.С.“ ЕООД далеч преди да ги предяви в настоящия процес и освен това те били успешно погасени от ответника още през 2019 г. на лице недвусмислено манифестиращо се като носител на вземанията по смисъла на чл. 75, ал. 2 ЗЗД. Добавя се аргумент, че „А.Т.“ ЕООД не е страна обвързана от решението постановено по т.д. 1828/2018 г. на СГС, ТО, VI-18 с-в в т.ч. и от обстоятелството, че договор за цесия от 01.12.2017 г. е обявен за недействителен. На самостоятелно основание ответното дружество противопоставя и друго изключващо правата на ищеца възражение, а именно, че в пределите на процеса на осребряване течащ спрямо масата на несъстоятелността сформирани при „Ф.Е.“ ООД назначеният синдик на дружеството след надлежно дадени разрешения и проведена процедура по продажба е прехвърлил вземанията на дружеството спрямо „А.Т.“ ЕООД в полза на нов кредитор – „М.П.“ ЕООД. По отношение доводите за опороченото действие по сключване на спогодбата за разсрочено плащане датираща от 17.04.2018 г. ответникът посочва, че даване на съгласие от назначения временен синдик на „Ф.Е.“ ООД изобщо не е било необходимо, защото „Ф.Е.“ ООД няма качеството на страна по това съглашение. Страни по същото са „Н.Е.С.“ ЕООД и „А.Т.“ ЕООД. При условията на евентуалност ответникът продължава да поддържа и въведеното от негова страна възражение за изтекла погасителна давност относно вземанията предмет на предявените за разглеждане осъдителни иски.

С определение от 23.02.2022 г. съдът е конституиран на основание чл. 219, ал. 1 ГПК като трети лица-помагачи на страната на ищеца – „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, с ЕИК *****, както следва : „Н.Е.С.“ ЕООД, с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Панчарево“, ж.к. „*****, офис 6 и адвокат Г. В.С., член на САК, със служебен адрес – гр. София, ул. "*****

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Като писмено доказателство по делото е представен комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., сключен между „Ф.Е.“ ЕООД, в качеството на лицензиран търговец на електрическа енергия, и „А.Т.“ ЕООД, в качеството на клиент, по силата на който търговецът се задължава да продаде на клиента, а последният да закупи и получи активна нетна електрическа енергия, измерена в точките за измерване, в сроковете и при условията съгласно договора. Съгласно чл. 1, ал. 2 и 3 от договора на клиента се предоставя и услугата „отговорност за балансиране“, като същият поема за своя сметка отговорността за небалансите в потреблението му съгласно условията по договора и за обектите, посочени в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора, както и услугата „прогнозиране на потреблението“, като за целта търговецът изготвя прогнозни графици за доставка на електрическа енергия до обектите на клиента, посочени в Приложение № 1. Според злегналото в чл. 9 от

договора клиентът заплаща на търговеца цена за закупената и доставена електрическа енергия в размер на 84,15 лв./МВтч за количествата, отчетени съгласно средствата за измерване в точките на присъединяване, която, съгласно чл. 10 от договора, следва да бъде заплатена в срок от 60 дни от изпращането, вкл. и по електронна поща, на фактурата, с която се установява дължимото плащане за доставената електрическа енергия за периода от първото до последното число на всеки месец, в който е извършена доставка. В клаузата на чл. 12 от договора е постигната уговорка, че всяка от страните може да прекрати действието на договора предсрочно по всяко време, като изпрати едномесечно предизвестие до другата страна. По смисъла на чл. 18 от договора същият се сключва за срок от една година и влиза в сила от 01.04.2015 г., като в случай, че в срок до един месец преди изтичане на срока никоя от страните не изпрати писмено предизвестие, същият се счита продължен при същите условия за всяка следваща година.

Представено е споразумение от 18.03.2016 г. към Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., с което страните са договорили цената за закупената и доставена електрическа енергия да бъде променена на 87,50 лв./МВтч. Със споразумението е предвидена още и промяна в чл. 12, ал. 1 от договора като разпоредбата се изменя в смисъл, че страните разполагат с право да прекратят договора с едномесечно предизвестие след изтичане на минималния му срок, както и промяна на чл. 18, като съгласно новата редакция договорът се сключва за срок от две години с минимален размер от 23 месеца, като в случай че в срок до един месец преди изтичане на срока на договора никоя от страните не изпрати писмено известие за прекратяването му, същият се счита продължен при идентични условия за всяка следваща година, в който случай всяка от страните може да го прекрати във всеки един момент стига да спази едномесечно предизвестие. Съгласно т. 4 от споразумението измененията уредени в него влизат в сила, считано от 01.04.2016 г.

Съгласно приложеното за писмено доказателство споразумение № 2 от 22.04.2016 г. към Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г. се установява, че страните са постигнали нова промяна в чл. 10, ал. 5 от договора, като съгласно новата редакция на разпоредбата в случай на забавено плащане по издадени фактури клиентът дължи на търговеца неустойка в размер на 6% годишна лихва от дължиата сума за периода от 31-вото до 60-тото число след издаването на фактурата, а за останалия период – лихва формирана от основния лихвен процент на БНБ, увеличен с 10 лихвени пункта, изчислена за всеки ден забава след 60-тото число от издаване на фактурата. Съгласно т. 2 от споразумението измененията влизат в сила, считано от 01.05.2016 г.

Ангажирано по делото е и споразумение № 4 от 24.01.2017 г. към Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., с което страните са договорили, че при промяна на борсовите цени на електрическата енергия търгувана на TFS – Trading Platform/HUNGARY с повече от 20% от цената, определена в договора, то те трябва да сключат допълнително споразумение, отразяващо променените пазарни условия.

Представена е фактура № 1000090568/31.07.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 32 880,98 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Представена е фактура № 1000095258/31.08.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 22 201,38 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Представена е фактура № 1000099781/30.09.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с

получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 25 640,21 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Представена е фактура № 1000105250/31.10.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 19 473,07 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Представена е фактура № 1000120901/30.11.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 17 461,94 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Представена е фактура № 1000127230/31.12.2017 г., издадена от „Ф.Е.“ ЕООД с получател „А.Т.“ ЕООД за сумата от 579,92 лв. с вкл. ДДС, представляваща задължение по договор № FE3001934/16.03.2015 г.

Сред събраните по делото доказателства е и договор от 01.12.2017 г. за цесия, сключен между „Ф.Е.“ ООД, цедент, и „Н.Е.С.“ ЕООД, цесионер, с който цедентът се е задължил да прехвърли в полза на цесионера свои парични вземания към длъжника - „А.Т.“ ЕООД, възлизащи в общ размер на сумата от 89 147,10 лв., произтичащи от Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., установени с шест на брой данъчни фактури, както следва: фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 2577/30.11.2017 г., издадени от „Ф.Е.“ ООД.

Съобразно уведомление с изх. № 46-01-221/08.12.2017 г., получено на 11.12.2017 г., се констатира, че „Ф.Е.“ ООД е съобщил на „А.Т.“ ЕООД за настъпилото по силата на договора от 01.12.2017 г. за цесия прехвърляне на вземанията по фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 2577/30.11.2017 г., възлизащи в общ размер на сумата от 89 147,10 лв., в полза на новия кредитор - „Н.Е.С.“ ЕООД.

По делото е приета за доказателство спогодба от 17.04.2018 г. за разсрочено плащане на дълг, сключена между „Н.Е.С.“ ЕООД, „А.Т.“ ЕООД и „Е.М.“ АД. В б. „А“) между страните по спогодбата се констатира, че на 08.12.2017 г. „А.Т.“ ЕООД е получило уведомление за извършено от „Ф.Е.“ ООД в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД прехвърляне на вземания към „А.Т.“ ЕООД, възлизащи в общ размер на сумата от 89 147,10 лв., за които са издадени фактури със следните номера: фактура № 1000079248/30.04.2017 г., фактура № 1000085469/31.05.2017 г., фактура № 1000088289/30.06.2017 г., фактура № 1000092726/31.07.2017 г., фактура № 1000097404/31.08.2017 г., фактура № 10000102274/30.09.2017 г., фактура № 1000107322/31.10.2017 г. и фактура № 10000123042/30.11.2017 г. Съгласно б. „Б“) от спогодбата страните констатира, че след извършеното прехвърляне „А.Т.“ ЕООД дължи сумата от 89 147,10 лв. в полза на новия кредитор – „Н.Е.С.“ ЕООД, като за същата се посочва да е установена с шест, различни от посочените в б. „А“) фактури, а именно: фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 2577/30.11.2017 г. В чл. 1 от спогодбата страните са уговорили, че задълженията на „А.Т.“ ЕООД в общ размер на сумата от 89 147,10 лв. трябва да бъдат погасени на седем вноски с падеж в периода от 10.05.2018 г. до 30.07.2018 г., като всички плащания е предвидено да бъдат извършвани по сметка с IBAN **** в „Първа инвестиционна Б.“ АД с титуляр адв. Г. В.С., съответно за основание в преводния документ изрично следва да се посочва „спогодба за разсрочване на дълг от 17.04.2018 г. в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД“.

Видно от дневен отчет от банкова сметка на „А.Т.“ ЕООД, открита в „О.Б. Б.“ АД се

локализира, че на 11.05.2018 г. е извършен превод на сумата от 8 000 лв., наредена по банкова сметка с IBAN ***** в „Първа инвестиционна Б.“ АД с титуляр Г. В.С. с основание за извършване на плащането „спогодба за разсрочено плащане на дълг от 17.04.2018 г., като същия е излъчен от титуляра на сметката в полза на дружеството - „Н.Е.С.“ ЕООД.

Част от доказателствата ценени по делото са и девет броя платежни нареждания за вътрешнобанков превод, видно от които в периода от 31.05.2018 г. до 20.06.2019 г. от банкова сметка в „Първа инвестиционна Б.“ АД с титуляр „А.Т.“ ЕООД са извършени общо девет превода на суми към сметка с IBAN ***** в същата Б., чиито титуляр е Г. В.С., както следва: сумата от 22 222,51 лв. – платена на 31.05.2018 г., сумата от 10 000 лв. – платена на 09.08.2018 г., сумата от 10 000 лв. – платена на 13.09.2018 г., сумата от 10 000 лв. – платена на 09.10.2018 г., сумата от 5 000 лв. – платена на 09.01.2019 г., сумата от 5 473,07 лв. – платена на 14.02.2019 г., сумата от 5 000 лв. – платена на 02.04.2019 г., сумата от 5 000 лв. – платена на 23.04.2019 г. и сумата от 7 461,94 лв. – платена на 20.06.2019 г., като при всеки от преводите като основание за извършване на превода е посочвано „спог. за разср. на дълг 170418 в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД“.

От служебна справка направена в ТРРЮЛНЦ пък се установява, че на 19.12.2017 г. по електронната партида на „Ф.Е.“ ООД (н) в търговския регистър е обявено определение № 7504/14.12.2017 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав, с което на основание чл. 629а, ал. 1, т. 1 ТЗ е допуснато обезпечение на молбата за откриване на производство по несъстоятелност чрез налагане на обезпечителна мярка – предварително назначаване на временен синдик с правомощия по чл. 635, ал. 1 ТЗ, като за такъв спрямо „Ф.Е.“ ООД е назначен А.К..

С решение № 1854 от 14.09.2018 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав е обявена неплатежоспособността на „Ф.Е.“ ООД, определена е началната □ дата – 31.12.2017 г., открито е производство по несъстоятелност на дружеството, съответно същото е обявено в несъстоятелност и е постановено прекратяване на дейността му. Със същото решение А.Г. К. е назначен за временен синдик.

С определение № 6162 от 27.11.2018 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав А.Г. К. е назначен за постоянен синдик на „Ф.Е.“ ООД.

С определение № 261773 от 02.12.2020 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав, на основание чл. 717, ал. 2 ТЗ по молба с вх. № 288899/17.11.2020 г. на синдика на „Ф.Е.“ ООД на последния е разрешено да продаде по реда на чл. 717а-чл. 717е ТЗ вземания на „Ф.Е.“ ООД (н) към клиенти, възлизащи в общ размер на сумата от 1 635 182,24 лв., описани в приложение към молба на синдика с вх. № 296642/01.12.2020 г., при начална цена от 26 653,47 лв. По делото е постъпило съобщение изх. № 65915/04.04.2022 г., изготвено от деловодителя на 19-ти състав на VI, ТО на Софийски градски съд, видно от което е извършено удостоверяване, че в молба на синдика с вх. № 296642/01.12.2020 г. не фигурират вземания на „Ф.Е.“ ООД към „А.Т.“ ЕООД.

С постановление № 260000 от 06.01.2021 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав, влязло в сила на 29.01.2021 г., на основание чл. 717з ТЗ съдът е възложил върху „М.П.“ ЕООД вземания на „Ф.Е.“ ООД (н) към клиенти, възлизащи в общ размер на сумата от 1 635 182,24 лв., съгласно опис, изготвен от синдика и пазарна оценка, срещу продажна цена в размер на 26 700 лв.

По делото е прието заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Д.Т., което се кредитира от съда като дадено безпристрастно,

компетентно и обективно. От заключението се установява, че отразени в счетоводството на ответника по сметка 401 „Доставчици“ са фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. на обща стойност 89 177,10 лв., като същите са подадени към Национална агенция за приходите чрез справки-декларации по ЗДДС и всички от тях са с правно на пълен данъчен кредит. Неотразена в счетоводството на ответника е единствено последната от процесните фактури с № 1000127230/31.12.2017 г. на стойност 579,92 лв. с вкл. ДДС.

Установява се, че описаните в т. А) от сключената между „Н.Е.С.“ ЕООД и „А.Т.“ ЕООД спогодба за разсрочено плащане от 17.04.2018 г. осем на брой данъчни фактури, както следва – фактура № 1000079248/30.04.2017 г., фактура № 1000085469/31.05.2017 г., фактура № 1000088289/30.06.2017 г., фактура № 1000092726/31.07.2017 г., фактура № 1000097404/31.08.2017 г., фактура № 10000102274/30.09.2017 г., фактура № 1000107322/31.10.2017 г., фактура № 10000123042/30.11.2017 г. – посочени като такива, установяващи задължения на „А.Т.“ ЕООД към „Ф.Е.“ ООД, впоследствие прехвърлени в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД, възлизащи в общ размер на сумата от 89 147,10 лв., всъщност удостоверяват вземания на издателя не към „А.Т.“ ЕООД, а към различно дружество – „С.М. – Н.И.Т.“ ЕООД, и то възлизащи на значително по-ниска от посочената в т. А) от спогодбата обща стойност, а именно на сумата от 18 863,33 лв. В същото време се установява, че действителната обща стойност на задълженията съгласно описаните в т. Б) от спогодбата шест на брой данъчни фактури, както следва – фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 2577/30.11.2017 г. – възлиза на сумата от 89 207,10 лв., което надвишава минимално (едва с 30 лв.) общо посочената в спогодбата тяхна равностойност в размер на сумата от 89 147,10 лв.

На следващо място заключението посочва, че въз основа на приложните по делото един брой банково извлечение, както и девет платежни нареждания става ясно, че в периода от 11.05.2018 г. до 20.06.2019 г. от банкова сметка в „Първа инвестиционна Б.“ АД, открита на името на „А.Т.“ ЕООД, са били направени общо десет плащания към сметка на адв. Г. В.С. в същата Б., възлизащи в общ размер на сумата от 88 157,52 лв., с основание за извършване на преводите: „спогод. за разср. на дълг 170418 в полза на Н.Е.С. ЕООД“.

На възложената му задача да изчисли размера на законната лихва върху задълженията по всяка от процесните фактури за всеки отделен исков период вещото лице ангажира отогвори в следните насоки : за периода от 01.11.2017 г. до 16.11.2021 г. законната лихва върху вземането за сумата от 22 201,38 лв. по фактура № 1000095258/31.08.2017 г. възлиза на сумата от 9 102,57 лв., за периода от 30.11.2017 г. до 16.11.2021 г. законната лихва върху вземането за сумата от 25 640,21 лв. по фактура № 1000099781/30.09.2017 г. възлиза на сумата от 10 305,94 лв., за периода от 31.12.2017 г. до 16.11.2021 г. законната лихва върху вземането за сумата от 19 473,07 лв. по фактура № 1000105250/31.10.2017 г. възлиза на сумата от 7 659,41 лв., за периода от 30.01.2018 г. до 16.11.2021 г. законната лихва върху вземането за сумата от 17 461,94 лв. по фактура № 1000120901/30.11.2017 г. възлиза на сумата от 6 722,85 лв. и за периода от 01.03.2018 г. до 16.11.2021 г. законната лихва върху вземането за сумата от 579,92 лв. по фактура № 1000127230/31.12.2017 г. възлиза на сумата от 218,44 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

1. **По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ**

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен, комутативен и неформален договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а се извършват в изпълнение на породените от него договорни задължения.

За страните не е спорно, но и от наличния по делото доказателствен материал се установява, че между „Ф.Е.“ ЕООД, от една страна, в качеството на лицензиран търговец на електрическа енергия, и „А.Т.“ ЕООД, от друга, в качеството на клиент, е сключен комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., по силата на който търговецът се е задължил да продава на клиента, а последният да закупува и получава активна нетна електрическа енергия, измерена в точките за измерване, в сроковете и при условията съгласно договора. Наред с доставката на електрическа енергия търговецът е поел и задължение за предоставя и услугата „отговорност за балансиране“, като поема за своя сметка отговорността за небалансите в потреблението му съгласно условията по договора и за обектите, посочени в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора, както и услугата „прогнозиране на потреблението“, като за целта изготвя прогнозни графици за доставка на електрическа енергия до обектите на клиента, посочени в Приложение № 1. По силата на чл. 9 от договора клиентът е поел задължение да заплаща на търговеца цена за закупената и доставена електрическа енергия в размер на 84,15 лв./МВтч за количествата, отчетени съгласно средствата за измерване в точките на присъединяване, която, съгласно чл. 10 от договора, следва да бъде заплатена в срок от 60 дни от изпращането, вкл. и по електронна поща, на фактурата, с която се установява дължимото плащане за доставената електрическа енергия за периода от първото до последното число на всеки месец, в който е извършена доставка. По силата на сключеното между страните споразумение от 18.03.2016 г., считано от 01.04.2016 г. продажната цена се увеличава до размера на сумата от 87,50 лв./МВтч.

В разпоредбата на чл. 327 ТЗ е предвидено правилото, че купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно вземането на продавача за продажната цена се обуславя от изпълнението на собственото му задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение, като в случая по силата на чл. 10 от договора между страните изискуемостта на вземането за продажната цена настъпва с изтичането на 60 дни от изпращането, вкл. и по електронна поща, на фактурата, с която се установява дължимото плащане за доставената електрическа енергия за периода от първото до последното число на всеки месец, в който е извършена доставка.

Досежно доставката на претендираните за заплащане количества електрическа енергия от ищеца са ангажирани шест броя данъчни фактури, както следва : фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 1000127230/31.12.2017 г. – на обща стойност 89 757,02 лв. От изслушаното по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводната експертиза се установява, че отрязани в счетоводството на ответника по сметка 401 „Доставчици“ са първите пет от изброените данъчни фактури на обща стойност 89 177,10 лв., като същите са подадени към Национална агенция за приходите чрез справки-декларации съставяни по ЗДДС и всички те са с право на пълен данъчен

кредит. Осчетоводяването на фактурите от ответника и ползването на данъчен кредит за тях трябва да се разглежда от съда, като действие по извънсъдебно признание от купувача на обстоятелствата, от които произтичат установените в тях задължения – в случая доставката на съответните количества електрическа енергия. Неотразена в счетоводството на ответника е единствено последната от изброените фактури, а именно тази с № 1000127230/31.12.2017 г. на стойност 579,92 лв. с вкл. ДДС. Доколкото по отношение разкриване факта на доставката на електрическа енергия по тази последна издадена фактура в пределите на развитото се съдебно дирене не са събрани други доказателства, то твърденията на ищеца за извършването □ остават недоказани с произтичащите от това правни последици – основна сред които липса на възникнало насрещно вземане за получаване на уговорена продажна цена. Следователно заявената претенция за реално изпълнение по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за заплащане на сумата в размер от 579,92 лв. е неоснователна на изтъкнатото основание и в този контекст следва да бъде отхвърлена.

Следователно от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява, че в изпълнение на поетите по договора от 16.03.2015 г. за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит задължения за процесния период ищцовото дружество е доставило на ответника електрическа енергия, имаща ценово изражение, възлизащо в размер на сумата от 89 177,10 лв., което е довело до възникване на договорно задължение за ответника да заплати цената на така доставените му количества електрическа енергия в предвидените с договора срокове. От заключението на счетоводната експертиза се установява, че всяка от фактурите е изпратена на ответника и осчетоводена от него на датата на издаването □, като с оглед правилото на чл. 10 от договора, предвиждащо че клиентът дължи плащане в срок от 60 дни, считано от момента на изпращането на фактурата, изискуемостта на проецените вземания е настъпила поетапно в периода от 30.09.2017 г. до 30.01.2018 г. в зависимост от изтичането на очертания 60-дневен срок по всяка от издадените и получени фактури.

Предвид достигнатия от съда извод, че по силата на сключения между страните комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г. в тежест на ответното дружество са възникнали задължения за заплащане на доставена електрическа енергия в общ размер на сумата от 89 177,10 лв., на обсъждане подлежи противопоставеното от последния възражение срещу материалната легитимация на ищеца да получи плащане, основаващо се на твърдения, че след извършването на доставките, установени с процесните фактури, ищецът се е разпоредил с вземанията си по тях, като е прехвърлил същите в полза на трето лице и така е загубил качеството си на кредитор спрямо ответника - „А.Т.“ ЕООД.

В тази насока по делото е ангажиран договор за цесия с дата 01.12.2017 г., по силата на който ищецът прехвърля в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД свои парични вземания към „А.Т.“ ЕООД, възлизащи в общ размер на сумата от 89 147,10 лв., произтичащи от Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен кредит № FE3001934/16.03.2015 г., установени с шест на брой данъчни фактури, както следва: фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г., фактура № 1000120901/30.11.2017 г. и фактура № 2577/30.11.2017 г., издадени от „Ф.Е.“ ООД. Видно от съдържанието на договора за цесия същият включва в предмета си всяко от установените по делото вземания по издадените от ищеца и осчетоводени от ответника пет на брой данъчни фактури, разкриващи съществуването на непогасени задължения в общ размер на сумата от 89 177,10 лв., като задължението по последната включена в договора за цесия фактура с № 2577/30.11.2017 г. не е предмет на настоящия спор.

Във връзка с възражението на ответника за прехвърляне на процесните вземания в полза на трето лице ищецът оспорва истинността на датата на ангажирания по делото договор за цесия, като твърди, че същият не е сключен на посочената в него дата – 01.12.2017 г., а по-късно – след обявяването на 19.12.2017 г. по електронната партида на „Ф.Е.“ ООД (н) в търговския регистър на определение № 7504/14.12.2017 г. по т.д. № 3343/2017 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI – 19-ти състав, с което на основание чл. 629а, ал. 1, т. 1 ТЗ е допуснато обезпечение чрез налагане на обезпечителна мярка – предварително назначаване на временен синдик с правомощия по чл. 635, ал. 1 ТЗ. Направеното от ищеца оспорване се свежда до това, че в случай че по делото бъде установено, че цесията е извършена след обявяване на акта за предварително назначаване на временен синдик без същият да е дал изискуемото съгласно чл. 635, ал. 1 ТЗ предварително съгласие за сключването □, то цесионната сделка не би могла да произведе целените с нея правни последици. Отчитайки това, че в случая се касае до хипотеза на извършено оспорване истинността на датата на изходящ от ищеца частен документ тежестта за доказване неистинността пада върху него.

Видно от съдържанието на оспорения договор за цесия освен посредством фирмено наименование и седалище и адрес на управление цесионерът „Н.Е.С.“ ЕООД се индивидуализира и чрез единен идентификационен код (ЕИК). За разлика от други правноиндивидуализиращи белези на търговеца, ЕИК възниква, съответно става достояние на обществеността и на самия него, едва с регистрацията му в търговския регистър. От служебна справка по електронната партида на „Н.Е.С.“ ЕООД обаче се установява, че дружеството е вписано в търговския регистър едва на 04.12.2017 г. в 15:20:35 часа – обстоятелство, което само по себе си изключва възможността документ, в който дружеството се индивидуализира посредством правилен ЕИК, да е издаден преди тази дата. Това се отнася и за процесния договор за цесия, който би могъл да бъде сключен най-рано на 04.12.2017 г. и то след 15:20:35 часа, когато на страните са станали известни всички използвани за идентификацията на цесионера в съответния случай правноиндивидуализиращи белези и в частност ЕИК. Само по себе си обстоятелството, че с това си съдържание оспореният документ, обективиращ сключеният между „Ф.Е.“ ООД и „Н.Е.С.“ ЕООД, е могъл да бъде издаден най-рано на 04.12.2017 г. обаче не означава, че по делото се установява това да се е случило. При положение, че посочената в документа дата – 01.12.2017 г. – се опровергава, като най-ранна дата, на която договорът за цесия е сключен, следва да се възприеме онази дата, на която е настъпило такова обстоятелство, въз основа на което по безсъмнен начин може да се заключи, че договорът е бил сключен. Като такава дата настоящият съдебен състав възприема 08.12.2017 г., когато „Ф.Е.“ ООД е изпратило до ответника уведомление с изх. № 46-01-221/08.12.2017 г., с което му съобщава за извършената цесия. Това уведомление съдържа пълна индивидуализация на процесния договор за цесия с посочване на страните по нея, размера на прехвърлените вземания, както и фактурите, с които последните са установени, като от същото по безспорен начин се установява, че цесията, която е обективирана в антидатирания документ, предшества изпращането на уведомлението до длъжника.

Доколкото по делото се установява, че договорът за цесия е сключен най-късно на 08.12.2017 г., то правните му последици, състоящи се в прехвърляне на процесните вземания срещу ответника в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД, са настъпили най-късно на тази дата. Предвид това действителността на този договор не е обвързана от изискването за даване на предварително съгласие от синдика по чл. 635, ал. 1, изр. второ ТЗ, доколкото такъв все още не е бил назначен. Видно от поставения върху писменото уведомление вх. № 045/11.12.2017 г. същото е получено от длъжника на 11.12.2017 г., като на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД считано от тази дата същият дължи плащане в

полза на новия кредитор. Лишаването на „Ф.Е.“ ООД от правото да получи изпълнение на възникналите в неговата правна сфера, но впоследствие прехвърлени в полза на трето лице вземания, при отсъствие към датата на приключване на съдебното дирене в настоящата съдебна инстанция на данни за възстановяване на правата на първоначалния кредитор, налага извод за неоснователност на иска, без значение дали длъжникът е извършил плащане по отношение на новия кредитор. Независимо от това, за пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че от ангажираните по делото доказателства се разкрива и факта, че след като вземанията са били прехвърлени в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД същите са били изцяло погасени от длъжника - „А.Т.“ ЕООД посредством десет броя плащания, извършени в периода от 11.05.2018 г. до 26.06.2019 г.

По изложените съображения предявеният от „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност срещу „А.Т.“ ЕООД иск с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло.

2. По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Възникването на претендираното от ищеца обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се обуславя преди всичко от наличието в правната сфера на ищеца на едно лихвоносно парично задължение, и едва след това – ако такъв дълг е налице – се поставя въпроса за изпадането на длъжника в забава по отношение на неговото изпълнение. В този смисъл обезщетението за забава в размер на законната лихва се характеризира като акцесорно задължение, обусловено от наличието на един главен паричен дълг, което се дължи от деня на забавата.

По делото се установява, че възникналите в правната сфера на ищеца вземания по фактура № 1000090568/31.07.2017 г., фактура № 1000095258/31.08.2017 г., фактура № 1000099781/30.09.2017 г., фактура № 1000105250/31.10.2017 г. и фактура № 1000120901/30.11.2017 г., възлизащи в общ размер на сумата от 89 177,10 лв. и представляващи част от предмета на главната искова претенция, са прехвърлени в полза на „Н.Е.С.“ ЕООД с договор за цесия, съобщен на длъжника на 11.12.2017 г., считано от която дата същият е произвел действие по отношение на него. Претендираното от ищеца обезщетение за забава в размер на законната лихва обхваща периода от 01.11.2017 г. до 15.11.2021 г., част от който (11.12.2017 г. – 10.12.2017 г.) предхожда прехвърлянето на лихвоносните вземания. По отношение на тази първа част от исковия период приложение намира нормата на чл. 99, ал. 2 ЗЗД, съгласно която прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Така дори и за този период, предхождащ съобщаването на цесията на длъжника, да е била налице забава, то възникналото в полза на цедента обезщетение за забава в размер на законната лихва е преминало върху новия кредитор наред с главното лихвоносно вземане, доколкото от договора за цесия не следва противното. Що се отнася до втората част от исковия период, обхващащ времето от 11.12.2017 г. до 15.11.2021 г., лихвоносното вземане вече е било притежание на новия кредитор, поради което титуляр на възникналото в резултат на евентуално допуснатата от длъжника забава обезщетение в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД отново е това дружество. Вземане за обезщетение за забава не е възможно да възникне и за закъснение на главно вземане за плащане на цена за доставена ел. енергия по фактура с № 1000127230/31.12.2017 г., защото както се отбеляза при разглеждането на претенцията по чл. 327, ал. 1 ТЗ относно вземането фактурирано в цитираната фактура не е проведено доказване изобщо да е възникнало в полза на ищеца, съответно ответника да носи отговорност за неговото плащане.

По очертаните съображения и предявените от ищеца искове с правно основание чл.

86, ал. 1 ЗЗД, с които се претендира обезщетение за забава в размер на законната лихва, се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени само на това основание без да се налага изследване на въпроса, дали в действителност е налице забава и кой е началният ѝ момент.

По отговорността за разноски:

Съгласно чл. 649, ал. 6 във вр. с чл. 620, ал. 5 ТЗ, доколкото се касае за иски за попълване на масата на несъстоятелността, в настоящото производство не се събират предарително държавни такси, като в случай че искът бъде отхвърлен те се събират от масата на несъстоятелността. Предвид отхвърлянето на предявените иски в случая дължимата държавна такса следва да бъде възложена в тежест на несъстоятелния длъжник, като същата възлиза в размер на сумата от 4 582,74 лв.

С оглед изхода на спора разноските се следват единствено на ответника – „А.Т.“ ЕООД – което дружество своевременно е въвело процесуално искане за присъждане на такива, придружени от доказателства за реалното им извършване. Ответното дружество ангажира доказателства за извършването на разноски в размер на сумата от 500,00 лв., представляваща внесен депозит за вещо лице, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК същите следва да бъдат възложени за плащане в тежест на масата на несъстоятелността сформирани при ищеца.

При тези си мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к.1612, р-н „Красно село“, ж.к. „****“, ул. „****“ № **** представявано от синдика – А.К., срещу „А.Т.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. Велики Преслав, п.к. 9850, ж.к. „****“ иск с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 89 757,02 лв., представляваща сбор от незаплатена продажна цена за доставени количества електрическа енергия за периода от 01.07.2017 г. до 01.12.2017 г. въз основа на сключен комбиниран договор за продажба на електрическа енергия и балансиране на краен клиент № FE 3001934/16.03.2015 г., изменен с допълнително споразумение 18.03.2016 г. и допълнително споразумение от 22.04.2016 г., и издадени за осъществените доставки шест фактури, както следва: фактура № 1000090568/31.07.2017 г. (на стойност от 32 880,98 лв. и неизплатен остатък по нея 4 400,50 лв.), фактура № 1000095258/31.08.2017 г. (на стойност 22 201,38 лв.), фактура № 1000099781/30.09.2017 г. (на стойност 25 640,21 лв.), фактура № 1000105250/31.10.2017 г. (на стойност от 19 473,07 лв.), фактура № 1000120901/30.11.2017 г. (на стойност от 17 461,94 лв.) и фактура № 1000127230/31.12.2017 г. (на стойност от 579,92 лв.).

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к.1612, р-н „Красно село“, ж.к. „****“, ул. „****“ № **** представявано от синдика – А.К., срещу „А.Т.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. Велики Преслав, п.к. 9850, ж.к. „****“ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от общо 24 811,50 лв., представляваща обезщетение за забава в срочното изпълнение на главния дълг за периода от 01.11.2017 г. до 15.11.2021 г.

ОСЪЖДА „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к.1612, р-н „Красно село“, ж.к. „****“, ул. „****“ №

***** да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 649, ал. 6 във вр. с чл. 620, ал. 5 ТЗ сумата от 4 582,74 лв. – държавна такса, като същата бъде събрана от масата на несъстоятелността сформирана при „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****.

ОСЪЖДА „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к.1612, р-н „Красно село“, ж.к. „*****“, ул. „***** № ***** да заплати на „А.Т.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. Велики Преслав, п.к. 9850, ж.к. „***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 500 лв. – разноски направени пред настоящата съдебна инстанция, като същата бъде събрана от масата на несъстоятелността сформирана при „Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****.

Решението е постановено при участието на „Н.Е.С.“ ЕООД, ***** и Г. В.С., като трети лица-помагачи на страната на ищеца - Ф.Е.“ ООД – в несъстоятелност, ЕИК *****.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____